

ΠΕΡΙ ΑΝΑΡΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΤΑΥΤΙΣΙΣ ΘΕΣΕΩΝ, ΑΠΟΨΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΩΝ
ΤΟΥ «ΑΧΑΪΑΣ» ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ «ΘΕΟΛΟΓΟΥ» ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ
ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΑΣ ΔΙΑΦΩΝΙΑΣ ΤΟΥ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Εσχάτως, ἕξ αἰτίας μιᾶς δημοσιευθείσης ὁμιλίας τοῦ «θεολόγου» Ἐλευθερίου Γκουτζίδη, γενομένης τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας 1997 εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, μὲ τίτλον « Ἡ Ὁρθοδοξία κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα καὶ οἱ διώκται αὐτῆς», προέκυψεν θέμα ἀντιπαράθεσεως ἄρθρων εἰς τὰ περιοδικά, *Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας* καὶ *Ἐκκλησία ΓΟΧ Ἑλλάδος* ἀπὸ τὴν μιά, μὲ ἀρθρογράφον τὸν « Ἀχαΐας» Καλλίνικον, καὶ εἰς τὰ περιοδικά, *Κήρυξ Γνησίων Ὁρθοδόξων* καὶ *Ὁρθόδοξος Πνοή* ἀπὸ τὴν ἄλλη, μὲ ἀρθρογράφον τὸν θεολόγον κ. Γκουτζίδη.

Τὸ σημεῖον ἐκεῖνον τὸ ὅποιον ἐγένεν ἀφορμὴ διὰ τὴν ἐπακολουθείσασαν ἀρθρογραφίαν ἦτο ἢ εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Γκουτζίδη ἀκόλουθος διατύπωσις:

*Δέν θά ὁμιλήσω σήμερα διὰ τὴν πρώτην, ἀναρχον, αἰωνίαν καὶ ἀόρατον Ἐκκλησίαν, διότι αὕτη εἶναι ἡ τελεία Κοινωνία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἡ πλήρης καὶ τελεία κοινωνία καὶ ἀδιαίρετος ἐνότης τῶν τριῶν Θεῶν Προσώπων, τοῦ ΕΝΟΣ Θεοῦ.
(Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 1997, Θεσσαλονίκη, Ἰούλιος 1997, σελ. 18.)*

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω ἐθίγησαν καὶ ἄλλα σημεῖα τοῦ πρώτου μέρους τῆς αὐτῆς ὁμιλίας τὰ ὁποῖα θὰ παρατεθοῦν εἰς τὴν συνέχειαν.

Τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ὄλην ὑπόθεσιν δέν εἶναι ποῖος ἐκ τῶν δύο ἀντιμαχομένων ὀρθοδοξεῖ. Τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ μάλιστα τὸ περίεργον, εἶναι τὸ ΔΙΑΤΙ ὁ « Ἀχαΐας» Καλλίνικος θέλει νά φαίνεται διαφωνῶν μετὰ τοῦ «θεολόγου» Γκουτζίδη, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν μίᾳ ἀπλή ἀνάγνωσις τῶν κειμένων, ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν, ἀρκεῖ διὰ νά διαπιστωθῇ ἡ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑΥΤΙΣΙΣ ΤΩΝ ΘΕΣΕΩΝ, ΑΠΟΨΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΩΝ των.

Τὰ θέματα τὰ ὁποῖα θίγουν καὶ οἱ δύο τὰ ξεχωρίσαμε εἰς τέσσερις ἐνότητες, παραθέτοντες τὰ ἀντίστοιχα κείμενα πρὸς εὐκολωτέραν διαπίστωσιν τοῦ ἀναγνώστου ὅτι συμφωνοῦν ΑΠΟΛΥΤΩΣ.

Οἱ ἐνότητες εἶναι:

- 1) Περὶ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
- 2) Περὶ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἤτοι, ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ
- 3) Περὶ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΘΕΙΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ
- 4) Περὶ ΤΟΥ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΤΙ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ

Επαναλαμβάνομεν δὲ ρητῶς πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων ὅτι σκοπὸς τῆς παρούσης ἐργασίας δὲν εἶναι νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι εἷς ἐκ τῶν δύο, ὁ κ. Γκουτζίδης ἢ ὁ κ. Καλλίνικος, ἔχει δίκαιον, ὅτι ὀρθοδοξεῖ εἰς τὰ ὅσα λέγει περὶ Ἐκκλησίας, ἢ ὅτι ἔχει ἀδίκον, ὅτι κακοδοξεῖ. Σκοπὸς μας εἶναι, ἀφ' ἑνὸς νὰ δείξωμεν ὅτι καὶ οἱ δύο λένε τὰ ἴδια ἀκριβῶς πράγματα καὶ, ἀφ' ἑτέρου, νὰ θέσωμεν τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Τί ἐξυπηρετεῖ ἡ δημιουργία τῆς φαινομενικῆς ἀντιπαραθέσεως τοῦ κ. Καλλινίκου καὶ ποίους βαθυτέρους σκοποὺς ὑπηρετεῖ;

Εἰς τὴν συνέχειαν, ὁ ἀναγνώστης θὰ παρακολουθήσῃ καὶ θὰ διαπιστώσῃ τὴν ἀπόλυτον ταύτισιν τῶν θέσεων καὶ ἀπόψεων καὶ τῶν δύο.

1. Περὶ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Εἰς τὸ περιοδικόν *Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας* Σεπτ.-Ὀκτ. 1999, ἀρ. φύλ. 900, σελ. 8, ὁ κ. Καλλίνικος γράφει τὰ ἐξῆς διὰ μίαν κακοδοξίαν τὴν ὁποίαν διαπιστώνει ὅτι διδάσκει ὁ κ. Γκουτζίδης:

3. Διδάσκει τὴν ΚΑΚΟΔΟΞΙΑ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ἀναρχος»!
Ἐξηγήσαμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι «ἀναρχος», δηλαδή δὲν εἶναι «ἀνευ αἰτίας». Τονίσουμε ἐπανειλημμένα, ὅτι «ἀναρχος» δηλαδή «ἀνευ αἰτίας» εἶναι μόνον ὁ Θεὸς Πατὴρ! Δὲν εἶναι οὔτε καὶ ὁ Χριστὸς ἢ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, οἱ ὅποιοι εἶναι «αἰτιατοί», δηλ. ἔχουν αἰτίαν, ὡς πρὸς τὸν τρόπον ὑπάρξεώς τους, τὸν Πατέρα!

Κατ' ἀρχάς, ἐδῶ πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ κ. Καλλίνικος, ὅταν ὁμιλῇ περὶ τοῦ «ἀναρχοῦ» τῆς Ἐκκλησίας, ἀπορρίπτει μόνον τὴν μίαν ἔννοιαν τοῦ ὄρου «ἀναρχος», δηλαδή, ἀνευ αἰτίας ἢ ἀνευ πηγῆς προελεύσεως καὶ ὄχι τίς ὑπόλοιπες, οἱ ὁποῖες εἶναι: 1) ἀνευ διοικητικῆς καὶ ἐξουσιαστικῆς ἀρχῆς, 2) ἀνευ χρονικῆς ἀρχῆς, 3) ἀνευ ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀρχῶν (συνηθειῶν), 4) μὴ διεπόμενος ὑπὸ φυσικῶν νόμων (π.χ. ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἀρχιμήδους), κ.λ.π. . Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, δηλαδή, ὁ κ. Καλλίνικος δὲν ἀπορρίπτει τὸν ὄρον «ἀναρχος» ὑπὸ ὅλες τίς ἀνωτέρω ἔννοιες, ἀλλά, ὅπως ὁ ἴδιος διευκρινίζει, μόνον κατὰ τὴν συγκεκριμένην ἔννοιαν τοῦ «ἀνευ αἰτίας» ἢ ἀνευ πηγῆς προελεύσεως.

Εἰς τὸ κείμενον τοῦ κ. Γκουτζίδη, ὁ ὄρος «Ἄναρχος» δὲν χρησιμοποιεῖται μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ «ἀνευ αἰτίας», ἀλλὰ μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ «ἀνευ χρονικῆς ἀρχῆς», ἢ, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «*πᾶσα ἀρετὴ μὴ ἔχουσα τὸν χρόνον ἐαυτῆς πρεσβύτερον εἶναι ἀναρχος, ὡς ἔχουσα τὸν Θεὸν μοναδικὸν γεννήτορα τῆς ὑπάρξεώς της αἰδίως*», (ΕΠΕ 61, *Γρηγορίου Παλαμᾶ Ἔργα*, τόμος 3, σελ. 191), ἦτοι, ὡς πρὸ χρόνου τὸ εἶναι ἔχουσα.

Ἐπὶ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, ἀνευ Χρονικῆς Ἀρχῆς, ἢ ὁποία εἶναι καὶ ἡ πλέον ἄμεσος καὶ διαδεδομένη, δὲν ἀρνεῖται ὁ κ. Καλλίνικος, μὲ τὴν παρούσαν τουλάχιστον διατύπωσίν του, νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς «ἀναρχον». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι διατηρεῖ τὸ δικαίωμα καὶ ἐπιφυλάσσεται νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς «ἀναρχον», καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἔννοιαν «ἀνευ χρονικῆς ἀρχῆς», ὅταν αὐτὸς τὸ κρίνῃ σκόπιμον.

Φαντασθεῖτε τί θὰ σήμαινε νὰ ἔλεγε ὁ κ. Καλλίνικος ὅτι δὲν μπορούμε νὰ καλέσωμεν «ἀναρχον» μὲ τὴν ἔννοιαν «ἀνευ χρονικῆς ἀρχῆς», τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Θὰ σήμαινε ὅτι τὸσον ὁ Υἱὸς ὅσον καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κάποτε δὲν ὑπῆρχαν, καὶ ὅτι προέκυψαν κατόπιν προαιωνίου ἀποφάσεως καὶ θελήσεως τοῦ Θεοῦ Πατρός καὶ οὕτω κτίσματα ποιῶν αὐτούς. Μία τέτοια ἀποψις ὁμως μᾶς ἐπιστρέφει καὶ παραπέμπει εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀρείου, τὸ φρόνημα τοῦ ὁποίου κατεδικάσθη ὡς Αἵρεσις ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Αὐτὸ ὁμως μᾶς θυμίζει ὁμοίαν παλαιότεραν αἱρετικὴν διατύπωσιν τοῦ κ. Σακαρέλλου, (βλέπε: Δελήμπασης Ἄριστοτέλης, *Περιοδικόν Καλὴ Ὁμολογία*, Σεπτ. 1984, ἀρ. φύλ 50, σελ. 5).

Επί πλέον, ὅλοι διδαχθήκαμε ἀπό πληθώρα τροπαρίων καί ἱερατικῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας νά ὑμνοῦμεν «**Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι**». Σίγουρα λοιπόν ὁ κ. Καλλίνικος δέν θέλει νά διδάξῃ ὅτι ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα ἔχουν χρονικήν ἀρχήν. Κατά τήν χρονικήν λοιπόν ἔννοιαν δέχεται ὅτι εἶναι ἀναρχοί καί γνωρίζει κάλλιστα αὐτήν τήν ἔννοιαν καί σημασίαν τοῦ «ἀναρχος».

Ὁ κ. Καλλίνικος, μέ τήν ἴδιαν ἔννοιαν τοῦ ὄρου «ἀναρχος», δηλαδή, «ἀνευ αἰτίας» πού χρησιμοποιεῖ περί τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέ τήν ἴδιαν ἔννοιαν χρησιμοποιεῖ τόν αὐτόν ὄρον καί διά τήν Ἐκκλησίαν.

Μέ τήν ἔννοιαν ὁμως τοῦ «ἀναρχος» δηλαδή «ἀνευ χρονικῆς ἀρχῆς» δέχεται τόν Χριστόν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, διότι ἄλλως θά περιέπιπτε εἰς τήν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου. Μέ τήν αὐτήν ἔννοιαν λοιπόν δέχεται καί τήν Ἐκκλησία ὅτι εἶναι «ἀναρχος» δηλαδή «ἀνευ χρονικῆς ἀρχῆς».

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς οὕτω διατυπωθείσας περί Ἐκκλησίας θέσεις του, ὁ κ. Καλλίνικος δέν ὑποστηρίζει οὔτε ἀποδεικνύει μεθ' οἴουδήποτε τρόπου ὅτι αὐτή ἔχει χρονικήν ἀρχήν, ὅτι δέν εἶναι ἀναρχος, δηλαδή, ὡς πρὸς τόν χρόνον ὑπάρξεώς της. Ἀπλά διευκρινίζει μέ περίσσιο σχολαστικισμό καί σοφιστεία τό, ἂν μπορούμε νά ποῦμε ἢ ὄχι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ἀνευ αἰτίας», πρᾶγμα ἄσχετο μέ τὰ ὅσα ἔχουν κατά καιρούς εἰπωθῆ περί ἀνάρχου Ἐκκλησίας.

Συνεπῶς, οὔτε κατά τοῦ κ. Γκουτζίδη καταφέρει τελικά νά ἐπιχειρηματολογήσῃ, οὔτε νά θεμελιώσῃ τήν ἀποψιν ὅτι εἶναι κακοδοξία νά ἀποκαλεῖται ἡ Ἐκκλησία ἀναρχος μέ τήν χρονικήν ἔννοιαν. Μᾶλλον δέ, ἀφίνει περιθώρια καί ἐξασφαλίζει τό δικαίωμα νά πῆ, ὅταν ἐκεῖνος κρίνῃ ἀναγκαῖον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει χρονικήν ἀρχήν, δηλαδή, ὅτι εἶναι ἀναρχος.

Ἡ ἀνωτέρω διαπίστωσις ἀποδεικνύει τήν ἀπόλυτον ταύτισιν τοῦ κ. Καλλινίκου μετὰ τοῦ κ. Γκουτζίδη.

2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἤτοι, ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

Εἰς τήν ἐπίμαχον διατύπωσιν τῆς ὁμιλίας του ὁ κ. Γκουτζίδης τὸ 1997 λέει διά τήν Ἐκκλησίαν ὅτι «*εἶναι ἡ τελεία Κοινωνία τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἡ πλήρης καί τελεία κοινωνία καί ἀδιαίρετος ἐνότης τῶν τριῶν Θεῶν Προσώπων, τοῦ ΕΝΟΣ Θεοῦ.*» Μία συνέπεια αὐτῆς τῆς διατυπώσεως εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀνάγεται ἀπό τόν Χριστόν εἰς τόν Τρισυπόστατον Θεόν, ὅτι δέν εἶναι μόνον τοῦ Χριστοῦ ἀλλά τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Αὐτήν τήν θέσιν δέν τήν ἀρνεῖται ὁ κ. Καλλίνικος. Ἀπ' ἐναντίας, τήν ἐκφράζει μέ μεγαλύτεραν σαφήνειαν ὅταν ἀπαντᾷ εἰς τό ἐρώτημα: «*Τίνος ἦταν ἡ Ἐκκλησία στήν ὁποία πρῶτα μέλη ἦσαν οἱ ἄγγελοι; Ἦταν τοῦ Θεοῦ! Τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ!*» (*Ἡ Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας*, Σεπτ.-Ὀκτ. 1999, ἀρ. φύλ. 900, σελ. 8).

Ἄντί δι' ἀντιπαράθεσιν λοιπόν, μεταξύ τῶν δύο ἀνδρῶν, βλέπομεν ἀντικατοπτρισμόν θέσεων καί ταύτισιν ἀπόψεων. Καί μάλιστα, ἐκεῖνο τό ὅποιον ὑπό τοῦ κ. Γκουτζίδη μόνον ὑπονοεῖται, ἐκφράζεται ξεκάθαρα ὡς διατυπωμένη θέσις ὑπό τοῦ κ. Καλλινίκου.

3. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΘΕΙΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

Ἡ θέσις βεβαίως τοῦ κ. Γκουτζίδη ἡ ὁποία ξάφνιασε πῶς πολύ καί κατηγορήθηκε ὡς ἀμάρτυρος πατερικῶς, εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία θεωρεῖ τήν Ἐκκλησίαν κατ' ἀρχάς ὡς **Κοινωνία** καί Ἐνωσιν τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ αὐτήν τήν θέσιν

πηγαίνει πίσω και πριν από την σχέση του Θεού μετά των Ἀγγέλων και των ανθρώπων, εις την ένδο-Τριαδικήν σχέση ένότητος και κοινωνίας. Εκεί διαβλέπει την πρωτότυπον, την πρωταρχικήν έννοιαν της Εκκλησίας.

Ἴδου τὸ ἐπίμαχον σημεῖον τῆς ὁμιλίας του κ. Γκουτζίδη:

Δέν θά ὁμιλήσω σήμερα διά τήν πρώτην, ἀναρχον, αἰώνιαν καί ἀόρατον Ἐκκλησίαν, διότι αὕτη εἶναι ἡ τελεία Κοινωνία τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἡ πλήρης καί τελεία κοινωνία καί ἀδιαίρετος ένότης τῶν τριῶν Θεῶν Προσώπων, τοῦ ΕΝΟΣ Θεοῦ. (Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας 1997, Θεσσαλονίκη, Ἰούλιος 1997, σελ. 18.)

Καί ένῶ εις τήν ὁμιλίαν του ὁ κ. Γκουτζίδης τὸ 1997 δέν θέλησε νά ὁμιλήσῃ περί αὐτῆς τῆς έννοιᾶς τῆς «Ἐκκλησίας», τοῦτο ἀπετέλεσε ἀφορμὴν νά δημιουργηθῆ ἡ φαινομενικὴ αντίθεσις τοῦ κ. Καλλινίκου. Τί πρέπει νά περιμένῃ κανεὶς τώρα πού ἀπεφάσισε νά ὁμιλήσῃ περί αὐτῆς έκτενῶς καί νά ὑποστηρίξῃ τίς ἀπόψεις του χρησιμοποιώντας Γραφικὰ καί Πατερικὰ χωρία; (βλέπε: Ὁρθόδοξος Πνοή, Φεβρ. 2001, τεῦχος 109, σελ. 179-188). Ἄναμένομεν νά ἴδωμεν.

Τὸ ἐλάχιστον πού περιμένει, ὡς εἶναι φυσικόν, κάποιος ὅταν ἀκούῃ ἀντιπαράθεσιν εἶναι νά βλέπῃ καί διαφορετικὰς θέσεις. Διαφορετικὰς ὅμως θέσεις δέν φαίνεται νά ὑπάρχουν εις τήν μέχρι τώρα ἀντίδρασιν τοῦ «Ἀχαΐας» κ. Καλλινίκου. Μὲ ἓνα ἐξαιρετικὰ πολεμικόν ἄρθρον του εις τὸ περιοδικόν Ἐκκλησία ΓΟΧ Ἑλλάδος, Ἰαν.-Φεβρ. 1999, ἀριθ. 24, σελ. 43-45, πρῶτα κατατροπώνει τόν κ. Γκουτζίδη διά πράγματα πού οὔτε ἔχει γράψῃ οὔτε έννοοῦνται ἐκ τῶν ὧσων ἔχει γράψῃ--δηλαδή ὁ κ. Καλλίνικος οὐσιαστικῶς κατατροπώνει δικὰ του φανταστικὰ συμπεράσματα τὰ ὅποια μόνον διαστροφικῶς μποροῦν νά ἐξαχθοῦν--καί μετὰ διατυπώνει θεωρίες, θέσεις καί ἀπόψεις ἀπολύτως ταυτόσημες μετὰ τοῦ κ. Γκουτζίδη.

Ἄφοῦ ἀπορρίπτει τήν αἰρετικὴν έκδοχήν, τήν ὁποίαν ὁ κ. Γκουτζίδης οὕτως ἢ ἄλλως δέν ἀναφέρει οὔτε ὑπονοεῖ, ὅτι δηλαδή τὰ τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος κοινωνοῦν μεταξύ των ὡς πρόσωπα, ὁ κ. Καλλίνικος προχωρεῖ καί διατυπώνει τρεῖς φορές τήν θέσιν ὅτι κοινωνοῦν μεταξύ των διά τῆς κοινῆς Θεῆας οὐσίας. Μὰ αὐτὸ λέει καί ὁ κ. Γκουτζίδης, μόνον ὄχι τόσο ρητὰ καί φιλοσοφημένα.

Ἴδου τὸ κείμενον τοῦ κ. Καλλινίκου:

(α) *Τὰ τρία λοιπόν θεῖα πρόσωπα, ναί μὲν λόγω τῆς κοινῆς θεῆας οὐσίας κοινωνοῦν μέσω αὐτῆς μεταξύ τους, δέν κοινωνοῦν ὅμως ὡς πρόσωπα καθ' ἑαυτὰ τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, γιατί αὐτὸ θά διέλυε τήν ἁγία Τριάδα. (Ἐκκλησία ΓΟΧ Ἑλλάδος, Ἰαν.-Φεβρ. 1999, ἀριθ. 24, σελ. 44).*

(β) *Κατὰ τήν Ὁρθόδοξην διδασκαλία τὰ πρόσωπα τῆς Ἁγ. Τριάδος κοινωνοῦν μόνον μέσω τῆς μιᾶς καί ένιαίας θεῆας οὐσίας καί ἐνεργείας καί εἶναι μεταξύ τους «ὁμοούσια», ἀλλὰ ποτέ «ὁμοὑπόστατα» ἢ «ὁμοπρόσωπα». (αὐτόθι).*

(γ) *Δέν ὑπάρχει δηλ. κοινωνία μεταξύ των ὡς προσώπων, εἰ μὴ μόνον μέσω τῆς Θεῆας οὐσίας καί τῶν ἐξ αὐτῆς ἀκτίστων θεῶν ἐνεργειῶν (αὐτόθι).*

Διευκρινίζοντας ο κ. Καλλίνικος ότι η κοινωνία τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος νοεῖται μόνον διὰ μέσου τῆς κοινῆς θείας οὐσίας των, δὲν κατορθώνει νὰ καταρρίψει τὴν θέσιν ὅτι αὐτὴ ἡ κοινωνία εἶναι ἡ πρωταρχικὴ Ἐκκλησία. Ἀπ' ἐναντίας τὴν ἐπεξηγεῖ, τὴν ἰσχυροποιεῖ καὶ τὴν ἐπαυξάνει, καὶ οὕτω ταυτίζεται μετὰ τοῦ κ. Γκουτζίδη.

Καὶ εἶναι παιδαριῶδες νὰ νομίζη κανεὶς ὅτι ὁ κ. Καλλίνικος τὴν συντρίβει μετὰ τὸ ἐπόμενο «σκληρόν» του ἐπιχείρημα:

Τὸ νὰ παρομοιάζει κανεὶς τὴν Ἁγία Τριάδα μετὰ Ἐκκλησία, πὺ τὰ πρόσωπα συναθροίσθησαν ἀπὸ μακρὰ, εἶναι ὄχι μόνον φοβερὴ αἵρεση καὶ βλασφημία, ἀλλὰ καὶ παραφροσύνη, διότι προϋποθέτει διαίρεση τῆς ἀδιαίρετης ἁγίας Τριάδος! (αὐτόθι)

Εἶναι παιδαριῶδες, πρῶτον διότι ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» δὲν σημαίνει μόνον «συνάθροιση» καὶ δεύτερον διότι ὁ κ. Γκουτζίδης ξεκάθαρα δὲν ἐκλαμβάνει τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν τῆς συναθροίσεως ὅταν τὴν ἀναγνωρίζει ἐντὸς τῆς ἐνδο-Τριαδικῆς σχέσεως. Ἐντὸς αὐτῆς τῆς σχέσεως τὴν «Ἐκκλησίαν» τὴν ἀντιλαμβάνεται ΜΟΝΟΝ ὡς «ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ» καὶ «ΕΝΟΤΗΤΑ». Ἐπὶ λέξει, ὁ κ. Γκουτζίδης λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία «**εἶναι ἡ τελεία Κοινωνία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἡ πλήρης καὶ τελεία κοινωνία καὶ ἀδιαίρετος ἐνότης τῶν τριῶν Θεῶν Προσώπων**». Ὅμως «Σχέσις, Κοινωνία, Ἐνότης» εἶναι μία ἀπὸ τὶς πολλὰς ἔννοιαι, ἴσως καὶ ἡ πιὸ βασικὴ ἔννοια, τοῦ ὅρου «Ἐκκλησία».

Καὶ ἐνῶ ὁ κ. Γκουτζίδης εἰς τὴν ὁμιλίαν του δὲν λέει περισσότερα περὶ αὐτῆς τῆς κοινωνίας καὶ ἐνότητος, ἐπεξηγεῖ καὶ συνηγορεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ κ. Καλλίνικος εἰς τὸ πολεμικὸν του ἄρθρον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφει: «**Τὰ τρία πρόσωπα περιχωροῦνται ἀλλήλοις, δηλ. τὸ ἓνα εἶναι μέσα εἰς τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ κοινωνοῦν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, ὡς πρόσωπα**» (αὐτόθι). Τὸ δόγμα αὐτὸ τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως βεβαίως δὲν εἶναι ἀυθαίρετον ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ κ. Καλλινίκου, ἀλλὰ Γραφικὰ θεμελιωμένο. Καὶ εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἀλληλοπεριχώρησις τὴν ὁποία ὁ κ. Γκουτζίδης ὀνομάζει «Ἐκκλησία».

Εἶναι ἀτυχὲς νὰ συμφωνῆς μετὰ κάποιον καὶ ἀπὸ ἀπροσεξία νὰ νομίζης ὅτι διαφωνεῖς μαζύ του. Εἶναι γιγάντιο κατόρθωμα καὶ ἄθλος ὅμως νὰ πιστεῦῃ ὁ κ. Καλλίνικος ὅτι συντρίβει τὶς θέσεις τοῦ κ. Γκουτζίδη τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὶς ὑποστηρίζει ὁ ἴδιος, τὶς ἐπαυξάνει καὶ τὶς διατυπώνει εὐκρινέστερα. Εἶναι ἄραγε δυνατόν νὰ μὴν καταλαβαίνῃ ὁ «Ἀχάϊας» τί κάνει, ἢ μήπως ἐν γνώσει του καὶ σκοπίμως προσπαθεῖ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ κ. Γκουτζίδης διαφωνεῖ καὶ βλασφημεῖ, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι μετὰ μιὰ ἀπλή παράθεσιν τῶν κειμένων των διαπιστώνεται ἡ ΤΑΥΤΟΤΗΣ τῶν ἀπόψεών των;

Ἴσως νὰ σκέφθηκε ὁ κ. Καλλίνικος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μπῆ εἰς τὸν κόπον νὰ παραλληλίσῃ τὰ κείμενα καὶ τῶν δύο γιὰ νὰ δῆ τὴν παραποίησιν καὶ τὴν ἀπάτην πὺ μετέρχεται. Ἴσως. Σίγουρα ὅμως, μετὰ μιὰ πρόχειρη ἀνάγνωσις καὶ τῶν δύο, εὐκόλα διαπιστώνεται ὅτι πολὺ δικηγορικὸ, καὶ ὄχι θεολογικὸ, μυαλὸ ἔχει δουλέψῃ εἰς τὰ κείμενά του.

Ἐξ ἴσου σίγουρα πάντως, μόνον μιὰ σκοπιμότητα, πολὺ σκοτεινὴ, ὑποπτος καὶ ἀπαράδεκτος, φαίνεται ὡς ἡ μόνη ἐξήγησις τῆς συστηματικῆς διαστροφῆς κειμένων--κατὰ τὰ Χιλιαστικὰ ἐρμηνευτικὰ πρότυπα--τὴν ὁποία εἶδαμε ὡς τώρα καὶ θὰ δοῦμε καὶ εἰς τὴν συνέχειαν. Ἡ συνέχεια εἶναι ὄντως ἀποκαρδιωτικὴ. Ὅσοι διαβάσουν τὰ σχετικὰ ἄρθρα τοῦ «Ἀχάϊας» περιμένοντας νὰ βροῦν λόγον θεολογικόν, βρίσκουν λόγον δικηγορικῆς πλάνης, δικολαβικῆς σοφιστείας, καὶ συλλογιστικῆς παραπλάνης.

4. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΤΙ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ

Η τελευταία πτυχή της διαμάχης με την όποιαν θα ασχοληθώμεν έχει να κάνει με το αν ο κ. Γκουτζίδης πρεσβεύη, άντι μιας, την ύπαρξιν δύο ή και τεσσάρων Ἐκκλησιῶν ὡς τὸν κατηγορεῖ ὁ κ. Καλλίνικος εἰς τὰ περιοδικὰ *Ἐκκλησία ΓΟΧ Ἑλλάδος*, Ἰαν.-Φεβρ. 1999, ἀριθ. 24, σελ.43, καὶ *Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας*, Σεπτ.-Ὀκτ. 1999, ἀρ. φύλ. 900, σελ. 7.

Ἡ διαμάχη αὐτὴ ἔχει ἐνδιαφέρον ἐπειδὴ πολλοὶ πιστεύουν ὅτι ἀναγκαστικὰ προκύπτει πρόβλημα ἀριθμοῦ Ἐκκλησιῶν, ὅταν κάποιος ὁμιλῇ περὶ Ἐκκλησίας πρὸ τῆς Πεντηκοστής. Μία παράλληλος ὁμως παράθεσις κειμένων τῶν δύο πλευρῶν ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ὁ κ. Καλλίνικος πρεσβεύει τὶς αὐτὲς θέσεις μετὰ τοῦ κ. Γκουτζίδη, ὡς ὁμόφρων καὶ ὁμόπιστος. Μόνον πού ὁ κ. Γκουτζίδης δὲν τὶς ἀναπτύσσει τόσον ἐκτενῶς. Καὶ οἱ δύο δέχονται ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρχε καὶ πρὸ τῆς Πεντηκοστής, καὶ πρὸ τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων, καὶ πρὸ τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας.

Παραλληλισμὸς Κειμένων τῶν δύο Πλευρῶν

Θέσεις «θεολόγου» Γκουτζίδη

(1) Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχει ἡ ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἀγγέλων. (*Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 1997*, Θεσσαλονίκη, Ἰούλιος 1997, σελ. 18)

(2) Μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγγέλων καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἔχομεν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πρωτοπλάστων, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ ὅποια δὲν εἶναι ἄλλη Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἡ προέκτασις τῆς ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίας τῶν Ἀγγέλων, εἰς τὴν γῆν. (αὐτόθι).

Θέσεις «Ἀχαΐας» Καλλινίκου

(1) Ἡ ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μέρος τῆς καθόλου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὅποια ἔχει τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐν οὐρανοῖς μετὰ τὴν δημιουργίαν τῶν ἀγγέλων, ὡς «ἐκκλησία πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς». (*Ἐκκλησία ΓΟΧ Ἑλλάδος*, Ἰαν.-Φεβρ. 1999, ἀριθ. 24, σελ. 45).

Οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, βεβαίως, ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα μέλη τῆς ἀοράτου ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίας, ἡ ὅποια ἀπετέλεσε τὴν «πρώτην περίοδον ἢ φάσιν» τῆς «Μιᾶς Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἡ ὅποια ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὴν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία ἐν οὐρανοῖς καὶ ἀπὸ τὴν στρατευομένην ἐπὶ τῆς γῆς» (*Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας*, Σεπτ.-Ὀκτ. 1999, ἀρ. φύλ. 900, σελ. 8)

Τίνος ἦταν ἡ Ἐκκλησία στὴν ὅποια πρῶτα μέλη ἦσαν οἱ ἄγγελοι; Ἦταν τοῦ Θεοῦ! Τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ!» (αὐτόθι).

(2) ... ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχε καὶ πρὸ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν στιγμήν πού ὁ Χριστὸς ἔπλασε τοὺς πρωτοπλάστους κι' ἐτοποθέτησε αὐτοὺς εἰς τὸν παράδεισον. Δηλ. πρὸ τῆς πτώσεως οἱ Πρωτόπλαστοι, καίτοι εὐρίσκοντο ἐν τῷ Παραδείσῳ, εὐρισκόμενοι ἐν τῷ θεῷ φωτισμῷ τουλάχιστον, δὲν ἦσαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας; (*Ἐκκλησία ΓΟΧ Ἑλλάδος*, Ἰαν.-Φεβρ. 1999, ἀριθ. 24, σελ. 45).

(3) Η Εκκλησία «κατέβη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ» (Ἄποκ. ΚΑ', 2) καὶ ... «μετεφυνεῦθη» εἰς τὴν γῆν λαβοῦσα αἰσθητὴν ὑπαρξιν διὰ τῶν πρωτοπλάστων. Ἡ Εκκλησία ἐν προκείμενῳ μεγαλύνει τὸν Χριστὸν διότι «ἀρρήτως ἦνωσεν τὰ ἐπουράνια μετὰ τὰ ἐπίγεια καὶ μίαν Εκκλησίαν ἀπετέλεσεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων» [Μηναιὸν, Νοεμβρίου η', ὠδή θ']. ... Ἡ τετραυματισμένη καὶ ὡς «τάλαινα» καὶ ὡς «παγκληρία τῶν ἐθνῶν» Εκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀνέμενε τὴν ἀναδημιουργίαν τῆς ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ. (αὐτόθι, σελ. 19).

(4) Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἡ πεσοῦσα Εκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γίνεται ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. (αὐτόθι, σελ. 18-19)

(5) Ἡ Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Μία καὶ Μοναδική. Ὑπ' αὐτὴν τὴν Μίαν Εκκλησίαν δὲν ἐννοοῦμε μόνον τὴν ἐπὶ γῆς φανερωθεῖσαν διὰ τοῦ Χριστοῦ Εκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν οὐρανοῖς Εκκλησίαν τῶν Ἀγγέλων καθὼς καὶ τὴν ἐπίσης ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν τῶν Ἁγίων. Τόσον ἡ ἐν οὐρανοῖς Εκκλησία τῶν Ἀγγέλων καὶ ἡ θριαμβεύουσα τῶν Ἁγίων, ὅσον καὶ ἡ ἐπὶ γῆς στρατευομένη ἀποτελοῦν ἐν ἀδιαίρετον καὶ ἀδιάσπαστον σύνολον, ἤτοι, τὴν Μίαν Εκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Δὲν νοεῖται ἄλλως, διότι Κεφαλὴ καὶ τῆς ἐν οὐρανοῖς καὶ τῆς ἐπὶ γῆς Εκ-

Κατὰ τὴν Ὀρθόδοξη Πατερικὴ διδασκαλία ἡ στρατευομένη ἐπὶ γῆς Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀρχεται μετὰ τὴν δημιουργία τῶν Πρωτοπλάστων, οἱ ὅποιοι εἶναι τὰ πρῶτα μέλη-ἄνθρωποι στὴν Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ! Καὶ θὰ ἐρωτήση κανεὶς: Προτοῦ ἐνανθρωπίσει ὁ Χριστός, ὑπῆρχε ἡ Εκκλησία Του στὸν κόσμος; Ἀσφαλῶς ὑπῆρχε! (Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, Σεπτ.-Ὀκτ. 1999, ἀρ. φύλ. 900, σελ. 8).

(3) Ὡσαύτως, οἱ Πατριάρχες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Ἄβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ κλπ. δὲν ἦσαν μέλη τῆς Εκκλησίας; Ἐπίσης ὁ θεόπτης Μωϋσῆς; Ἀκόμη οἱ Προφῆτες καὶ οἱ Δίκαιοι; (Ἐκκλησία ΓΟΧ Ελλάδος, Ἰαν.-Φεβρ. 1999, ἀριθ. 24, σελ. 45)

Ἡ Ὀρθόδοξος Εκκλησία πιστεύει ὅτι οἱ ἄνθρωποι καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ἡ Εκκλησία κατέστη πράγματι «τάλαινα τῶν Ἐθνῶν παγκληρία» ἔσωζε τοὺς ἀνθρώπους καὶ καθιστοῦσε αὐτοὺς πράγματι ἁγίους... (Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, Σεπτ.-Ὀκτ. 1999, ἀρ. φύλ. 900, σελ. 9).

(4) Τότε στὴ Πεντηκοστὴ τί ἐγένε; Ἀπλούστατα, ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἡ «πᾶσα ἀλήθεια» ὅπως εἶναι ὅτι ἡ Εκκλησία εἶναι «σῶμα Χριστοῦ»! (Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, Σεπτ.-Ὀκτ. 1999, ἀρ. φύλ. 900, σελ. 8).

(5) Οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, βεβαίως, ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα μέλη τῆς ἀοράτου ἐν οὐρανοῖς Εκκλησίας, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὴν «πρώτην περίοδον ἢ φάσιν» τῆς «Μιάς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Εκκλησίας, ἡ ὁποία ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὴν θριαμβεύουσα Εκκλησία ἐν οὐρανοῖς καὶ ἀπὸ τὴν στρατευομένην ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, Σεπτ.-Ὀκτ. 1999, ἀρ. φύλ. 900, σελ. 8)

Ἡ ἐπὶ γῆς Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μέρος τῆς καθόλου Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἀπαρχὴ τῆς ἐν

κλησίας, είναι ο Ένας Χριστός, όπως χαρακτηριστικά διδάσκει ο Ίερός Χρυσόστομος: «Μίαν Κεφαλήν ἅπασιν ἐπέθηκε, τὸν κατὰ σάρκα Χριστὸν, καὶ Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις» (P.G. 62, 16). Μία καὶ ἀδιαίρετος ἡ Ἐκκλησία διότι ἕνας εἶναι ὁ Χριστός καὶ ἕνα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μία ἡ πίστις, ἕνα τὸ Βάπτισμα, ἕνα τὸ Ἅγιον Ποτήριον. (*Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 1997*, Θεσσαλονίκη, Ἰούλιος 1997, σελ. 18.)

οὐρανοῖς μετὴ δημιουργίαν τῶν ἀγγέλων, ὡς «ἐκκλησία πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς». (*Ἐκκλησία ΓΟΧ Ελλάδος*, Ἰαν.-Φεβρ. 1999, ἀριθ. 24, σελ 45).
... ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχε καὶ πρὸ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ὁ Χριστός ἐπλασε τοὺς πρωτοπλάστους κι' ἐτοποθέτησε αὐτοὺς εἰς τὸν παράδεισον. (αὐτόθι)
Ἡ ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ [δὲν διαστέλλεται] ἀπὸ τὴν καθόλου Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία δὲν εἶναι μόνο ἡ ἐπὶ γῆς τοιαύτη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν οὐρανοῖς, ἡ διαλαμβάνουσα τὸν ἀόρατο πνευματικὸ κόσμον, τουτέστι τοὺς ἀγίους ἀγγέλους καὶ τὶς ψυχὰς τῶν ἐξ ἡμῶν μεταστάντων καὶ ἐν μετανοίᾳ τελειωθέντων. (αὐτόθι)

Ἐν συνόψει, ἀπὸ τὴν σχετικὴν ἀρθρογραφίαν διαπιστώνομεν πῶς ὁ κ. Καλλνίκος ἀποδέχεται ἀκριβῶς ὅ,τι καὶ ὁ κ. Γκουτζίδα, δηλαδὴ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀρχίζει τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὅτι πρῶτα μέλη τῆς ἦταν οἱ Ἄγγελοι, ὅτι πρῶτα μέλη-ἄνθρωποι ἦταν οἱ πρωτόπλαστοι, ὅτι κατὰ τὴν περίοδον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρχε ὡς ἡ «τάλαινα τῶν Ἐθνῶν παγκληρία», καὶ ὅτι μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν γίνεται γνωστὴ ὡς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ ὅσο καταλαβαίνομεν, κανεὶς τοὺς δὲν ὀμιλεῖ διὰ τὴν ὑπαρξίν περισσοτέρων τῆς μιᾶς Ἐκκλησιῶν, καὶ κανεὶς τοὺς δὲν χωρίζει τὸ Ἔνα Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἰς Ἐκκλησίαν πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς, ἤτοι, Ἐκκλησίαν Ἀγγέλων, ἢ εἰς ἄλλην Ἐκκλησίαν Πρωτοπλάστων, ἢ εἰς ἄλλην τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ εἰς ἄλλην τῆς Πεντηκοστῆς. Τὸν ὅρον τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας δὲν καταλαβαίνομεν νὰ τὸν παραβιάζῃ θεωρητικῶς οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο. Ὅ,τι πρεσβεύει ὁ κ. Γκουτζίδα τὰ αὐτὰ καὶ μετὰ περισσοτέραν διευκρίνισιν διατυπώνει καὶ ὁ κ. Καλλνίκος.

Ποῦ λοιπὸν ἡ διαφωνία τοῦ κ. Καλλνίκου; Διατὶ θέλει νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι διαφωνεῖ; Τί πιστεύει ὅτι θὰ κερδίσῃ μετὰ τὴν φαινομενικὴν διαφωνίαν του;

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ καὶ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ἐναντίον τίνος λοιπὸν ἀρθρογραφεῖ ὁ κ. Καλλνίκος; Ἐναντίον μόνον ὅσων φανταστικῶν θέλει νὰ πιστεῦωμεν ὅτι ἐννοεῖ μετὰ τὰ γραφόμενά του ὁ κ. Γκουτζίδα. Θὰ ἐκτιμούσαμε μίαν ἐντιμὸν κριτικὴν τῶν θέσεων εἰς τὰ δημοσιεύματα τοῦ κ. Γκουτζίδα--εἴτε σωστὴ ἦταν αὐτὴ εἴτε λαθεμένη--ἐπειδὴ θὰ εἶχε νὰ προσφέρῃ ἕναν ὑγιῆ προβληματισμόν. Μία κριτικὴ φαντασμάτων ὁμως, μίαν ἀναίρεσιν θέσεων οἱ ὁποῖες δὲν διετυπώθησαν ἀπὸ κανέναν ἀλλὰ ἀποδίδονται εἰς πολλοὺς, εἶναι ἐκ φύσεως ἀρρωστημένη ψυχικὰ καὶ δὲν ἐξυπηρετεῖ παρὰ τὴν δημιουργίαν ἀντιπαλοτήτων καὶ θορύβων ἀνευ λόγου καὶ ἀνευ ἀντικειμένου. Ἐκτὸς καὶ ἐὰν ὀπισθεν τῶν φαινομενικῶν αὐτῶν ἀντιθέσεων ὑποκρίπτονται σκοτεινὲς σκοπιμότητες.

Ὁ «Ἀχαΐας» Καλλνίκος δικηγορεῖ σκολιῶς καὶ δὲν θεολογεῖ. Ὅμως διὰ σκολιᾶς μεθόδου κατηγορεῖ τὸν κ. Γκουτζίδα καὶ ἐκ τῶν ἰδίων κρίνει τὰ ἀλλότρια.

Ως πρὸς τὸν τρόπον πὺ θεολογεῖ ὁ κ. Ἐλ. Γκουτζίδης τὸ μόνον πὺ ἔχουμε νὰ πὺμε εἶναι ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος μὲ αὐτὸν πὺ ἀκολούθησαν πάντοτε οἱ, κατὰ καιροὺς ἐμφανισθέντες ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας χριστιανικὴ Ἐκκλησία, αἰρετικοί. Εἶναι ἡ παράθεση ὀρθῶν τῆς Ἐκκλησίας διδασκαλιῶν, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες οἱ αἰρετικοὶ ἐκρυπταν τὸ δηλητήριον τῶν κακοδοξιῶν τους. Ἐτσι, καὶ αὐτός! Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, γιὰ τὸ ἴδιο πράγμα, ἐκθέτει τὰ ὀρθὰ τῆς Ἐκκλησίας δόγματα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο παρενεῖρει τεχνηέντως τὰ κακόδοξα, σὲ τρόπο ὡστε νὰ προκαλεῖ σύγχυση σὲ κάθε ἀνυποψίαστο ἀναγνώστη ἢ ἀκροατὴ του. Ἐτσι μπορεῖ, ἂν κάποτε κάποιος τοῦ ζητήσῃ τὸ λόγο, νὰ ἐπικαλεῖται πότε τὴν μιὰ ἀποψὴ του καὶ πότε τὴν ἄλλη! (Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, Σεπτ.-Ὀκτ. 1999, ἀρ. φύλ. 900, σελ. 6).

Δηλαδή, ἡ μέθοδος τοῦ κ. Ἐλ. Γκουτζίδη εἶναι νὰ ἀνακατώνει Ὀρθόδοξα καὶ κακόδοξα. Νὰ τὰ λέει ὄλα καὶ κάθε φορὰ νὰ παίρνει ὅ,τι θέλει! (αὐτόθι, σελ. 7)

Ἐμεῖς πιστεύομεν ὅτι μὲ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πνεῦμα ἔχουν συνταχθῆ τὰ κείμενα τοῦ κ. Καλλινίκου, μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα διαπνέονται ὄλα ἰαί θέσεις του, καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα εἶναι διάχυτον εἰς ὄλας τὰς σελίδας του.

Ὁ κ. Καλλίνικος κάνει τὰ ἴδια πράγματα ἀλλὰ καὶ χειρότερα. Ἀπὸ τὴ μιὰ, παρερμηνεύει τὶς θέσεις Γκουτζίδη μὲ ἀσυνείδητη διαστροφικότητα ὡστε νὰ ἀναγκάζεται ὁ καθένας νὰ τὶς ἀπορρίψῃ ὡς βλάσφημες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, παρουσιάζει --ἐλαφρῶς ἐπαυξημένες εἰς τὴν διατύπωσιν-- τὶς ἴδιες θέσεις Γκουτζίδη ὡς ὀρθόδοξες θέσεις Καλλινίκου. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα διαφαίνεται εἰς τὰ κείμενα τοῦ κ. Καλλινίκου καὶ αὐτὸ τὸν ἐνέπνευσε νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα του κατὰ ἀνυπάρκτων ἐχθρῶν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἂς μᾶς ἐπιτρέψει ὁ ἀναγνώστης νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι δι' ὄσων παθαίνουν τὰ κείμενα Γκουτζίδη εἰς τὰς χεῖρας Καλλινίκου πληρώνει τῶρα ὁ κ. Γκουτζίδης μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα ἀμαρτίες παλιές, δηλαδή, τὴν ἀσυνείδητη διαστροφικότητα καὶ τὸ ψεῦδος μὲ τὰ ὁποῖα παρερμήνευε Ἀγιογραφικὰ καὶ Πατερικὰ κείμενα κατὰ τὴν περίοδον τῆς Νέο-εικονομαχίας.

Ἡ ὄλη αὐτὴ ἀνευ πραγματικοῦ ἀντικειμένου πολεμικὴ Καλλινίκου, τὸ τόσον μελάνι πὺ ἔχει χυθῆ, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ὑφίστανται διαφορὲς ἀλλὰ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΑΥΤΟΣΗΜΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ, ἐξυπηρετεῖ ἓναν καὶ μόνον πραγματικὸν σκοπὸν, καὶ αὐτὸν σκοτεινόν. Οἱ προβατόσχημες θέσεις τοῦ κ. Καλλινίκου σκοπὸν ἔχουν τὸ «Διαίρει καὶ Βασίλευε». Ἴδου πρὸς τί ἡ ὄλη αὐτὴ πολεμικὴ. Ἴδου πὺ στοχεύουν οἱ προβατόσχημες αὐτὲς θέσεις. Ἴδου τί σκοποὶ σκοτεινοί, ὑποπτοὶ καὶ δόλιοι ὑποκρύπτονται ὀπισθεν αὐτῆς τῆς ἀρρωστημένης ψυχικῆς διαστροφῆς.

Φυσικὰ τὸ δικαίωμα εἰς τὴν διαστροφὴν τὸ ἔχει καὶ ὁ κ. Καλλίνικος ὀπως τὸ ἔχει κάθε ἄνθρωπος. Μπορεῖ ὀποιοσδήποτε νὰ κατηγορήσῃ ὀποιονδήποτε δι' ὀ,τιδήποτε ἔχει ἢ δὲν ἔχει πεῖ καὶ δι' ὀ,τιδήποτε ἔχει ἢ δὲν ἔχει ἐννοήσῃ μὲ τὰ ὀσα ἔχει πεῖ. Οἱ σκοπιμότητες δικῆς του καὶ οἱ εὐθύνες του ἀκέρατες. Χρέος ὀμως κάθε Ὀρθοδόξου εἶναι νὰ κατανοῇ τί διαβάσει καὶ νὰ μὴν παρασύρεται ἀπὸ δημαγωγούς καὶ δημαγωγικὲς ἀπάτες. Διότι ἐκεῖνοι οἱ ὀποῖοι ξέρουν νὰ δημιουργοῦν σχίσματα μποροῦν νὰ ἐκμεταλλεύονται πάντοτε τρεῖς τύπους ἀνθρώπων: τοὺς ἀπατεῶνες, τοὺς δημαγωγούς, καὶ τοὺς φανατικούς.

Ἄς μὴν γινόμεθα τυφλὰ θύματα καὶ περίγελος τῶν ἐχθρῶν μας!

Ἄλεξόπουλος Γεώργιος - Δουμάνης Δημήτριος

Ἰούνιος 2001 - Θεσσαλονίκη

*Περιερχοῦσα εἶ) χεῖρα μου ἢ παροῦσα ἐργασία καὶ ἐναγνη
σα αὐτὴν καὶ εὐραῖα ταύτην ἀξιοποζωστέαν καὶ εὐφράζουσά με*

ἀπορίτης, διὰ τὸ σοβαρὸν καὶ ἐπισημὸν τοῦ θέματος τοῦ ἐρωτήσεως
αὐτῆς πραγματοποιεῖται, τὴν προσυπογραφήν ἀδιστάτως.

~~Μοναχοῦ~~

7-7-2001

Μοναχοῦ Βυσοβίου Καουραυιώτης